

Altså telt. Og soveposer. Enn mat da? Jo da, proviant for 5—6 dager, og primus. Og kokekar. Og tøy. Men vekten? Ja visst ja. Vi skar ned. Brukte vakumtørket mat og reduserte alt til minimum. Men resultatet ble i alle fall en ryggsekk som fikk bena til å skjelve. Kameraer, film, stativ og tilbehør veiet nemlig bare det over 10 kg.

Og med alt dette vaklet vi av på Opdal stasjon og begynte å filme. Begynnelse var begynnelse. Tok med stasjonen og bussen og veiskiltene. Alt etter vårt omhyggelig forberedte manuskript.

Så begynte altså fotturen. At det virkelig var fottur fikk vi snart kjenne. Småsteinene på veien brente seg opp gjennom skosålene og inn i våre utrenede ben, ryggsekkremmene skar seg langsomt og ubarmhjertig ned gjennom skjorter, skinn og bein og rett inn i sjelen.

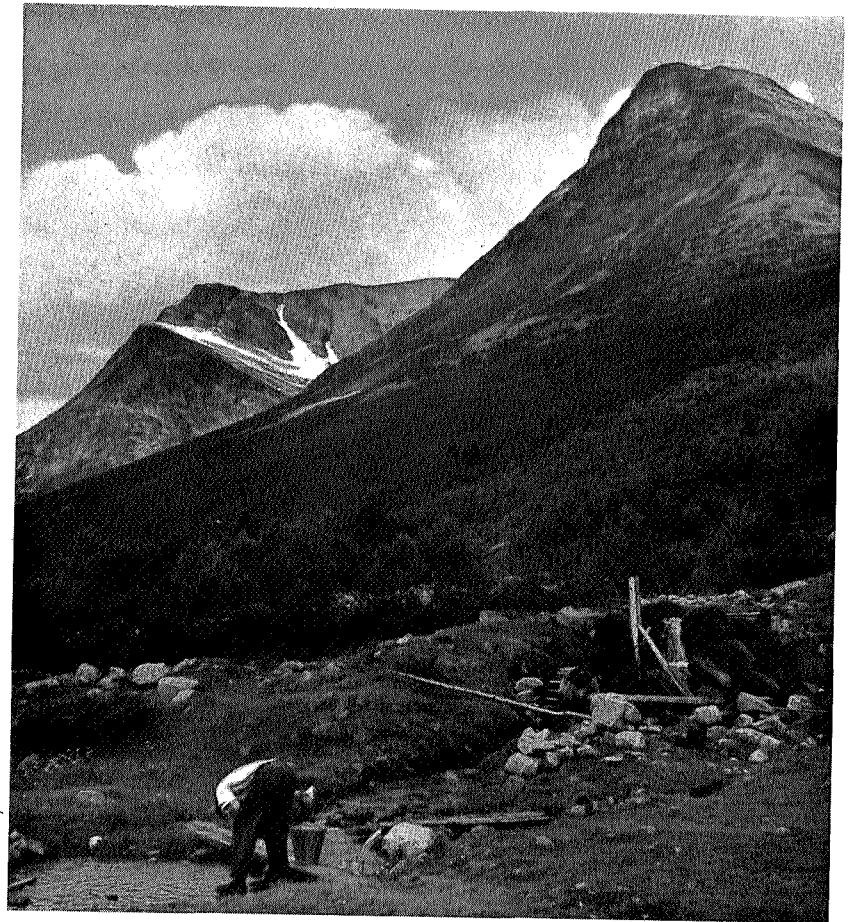
Og det pøsegnet stort da vi gjorde vår entré på Gjevilvasshytta med vannet silende av ryggsekker og klær. Og da lød disse vakre ord som satte meg definitivt tilbake til Trøndelag igjen: «Di e no blaut å ja!»

Vårt første mål var Gjevilvasskammene, hvorfra vi ifølge manuskriptet skulle ta noen fenomenale scener. Men bare tanken på å drasse alt det derre vi drog på opp dit, dempet betraktelig på begeistring. Dessuten regnet det den dagen (siden begynte vi å tilføye ordet også i dagboka).

Da fant vi på å dele på pakningen og legge opp depot noen steds der oppe. Vi trasket opp til Kamtjernene og dyttet halvparten av greiene våre under en steinblokk, og svømte hjem igjen, jeg med den ene skosålen løst klaprende mot støvelen, i en slags underlig ett-to-tre hopp — ett-to-tre hopp-takt. Veldig fin trening. For den ene foten.

Og så kom godværet. For å bli, trodde vi. Og kameraet snurret. Vi filmet rundt hytta, inne i hytta. Vi rodde rundt på Gjevilvatnet med apparatet durende som en påhengsmotor. For vi hadde besluttet å ta det med ro en dag nå, utrenede som vi var.

Men godværet stod seg til og med dagen etter, og vi rodde mot Vassenden med raske tak, gjorde en avstikker i land på Rensbekkseter, og fant ut akkurat hvor langt Gjevilvatnet var, og det er langt. (Dog må det være enda lenger for de stakkarene som må gå

Fra Rensbekkseter mot midtre og indre Gjevilvasskam

Thor Bach

fra Vassenden til Gjevilvasshytta). Ja, vel fremme la vi iveri oppover mot baksiden av kammene, men været ble mer og mer grått, og vi rakk akkurat fram til kanten av Vestkammen og knipset noen bilder av en sørgelig diset utsikt, før det riktig tjukke kom sigende inn vestfra, bare med noen høl her og der i skydekket som solen lyste ned igjennom i lange dampmettede stråler. Flott syn, men det var jo ikke akkurat derfor vi hadde kløvet dit opp. Men, i

mangel av utsikt filmet vi effektfulle skyer. Vi hadde også tenkt oss noen dramatiske klatrescener der, men dypet under oss dempet den lysten. Vi la iveri ned igjen på baksiden, der det var slakt og fint, med kurs mot depotet og teltet. Og snart var regnet over oss.

I kveldingen passerte vi Fagerlitjern, og sjelden har et navn syntes meg å passe dårligere. Regnet silte, tjukk grå skodde drev omkring uten å ha noe å gjøre, svarte urer stupte bratt ned mot vatnet fra alle sider, flekket av gråhvit snø. Ikke en grønn flekk noen steder, bare brunsvart våt mosejord. Og nede ved vannkanten lå en haug hvite knokler etter et reinsslakt. Det manglet bare på lommens enslige skrik og ekkoet av en eller annen vanvittig uhyggelig latter, for at bildet skulle ha vært absolutt helt utrivelig. Nå, vi kom oss ned til Kamtjern og grov fram telt og greier fra sitt gjemmested, og aldri har så få vært så glade for så lite.

Dagen etter drasset vi rubb og stubb ned til Trollheimshytta (at så mye blod, svett og tårer kan rummes i en så kort setning!). Nå måtte vi nemlig ta med alt som hadde ligget i depotet og lesse det på våre ømme skulde. Nå, alt gikk jo bra framover Mellomfjell, men ned! På Mellomfjell stakk vi nemlig hodene inn i et flott tordenvær, det braket og smalt så ekkoet spratt mellom fjellene, det haglet og regnet og blåste. Jo, det var Trollheimen med fullt orkester det, så vi kjente oss temmelig små. Et lite menneskelig tegn var sporet etter den mannen som skulle merke ruten og hadde snublet og falt og laget en flott rød lang mønjestripe bortover. Vi kunne kjenne hvordan de kraftuttrykkene han hadde brukt tydelig enda brumlet innimellom steinene.

Tross i ryggsekkens ondskapsfulle forsøk på å dytte oss nedfor kom vi tilslutt helskinnet ned til Trollheimshytta, med verkende knær og ømme skuldre og lot oss hvilen smake. Som den smakte. Neste dag: Hviledag og skoreparasjon. Den tidligere nevnte såle hadde tydelig bestemt seg for å være uvenner med resten av skoen, hva nå grunnen kunne være, kan hende sålen kjente seg tyrannisert og trampet på, den kjempet hårdt for sin frihet og måtte hver kveld bringes på plass med nubb og vonde ord.

Neste Kårvatn. Fremdeles mindre bra vær. (Dårlig vær eksisterer ikke, det blir alltid verre og verre og slutter som uvær). En

Nedover Sundalen fra Falestupet

Thor Bach

fjellvåk satt malerisk utplasert på en sten og ropte på mamma og pappa da vi snek oss innpå med apparatene, og solgløttene (det fans da noen) holdt lyseffektprøver inne i Svartådalen, så noe ble det da filmet, men vårt flotte manuskript hadde vi for lenge siden brukt som dopapir. I stedet for laget vi et etterhvert, og måtte derfor mange ganger improvisere scener som vi behøvde for å få noen slags sammenheng i filmen vår. Å bare filme på måfå gir aldri noe resultat, annet enn hakkemat, så vi fikk prøve så godt vi kunne å plasere sammen det vi tok med det vi hadde tatt i noen slags logisk sammenheng, med sammenlenkende småscener.

Leirplass Nøstådalsvatnet. Neste dag Kårvatn. På veien dit ned: En myr med hvit glinsende myrull, Skjæringsfjell og Snøfjell i bakgrunnen. Men ingen sol. En solfleck kom sigende oppover dalen, passerte til høyre for oss. Den neste skjenet over til venstre. Den tredje sluknet på halvveien. Da pakket vi sammen etter en

time, og en halvtime etter skinte solen om ikke av alle krefter, så iallfall med en del av dem.

Vi tilbrakte en solskinsdag på Kårvatn gård, og ruslet i pøsregn og tjukk skodde opp mot Bjøråskaret den neste dag.

Vi så ikke mange metrene framfor oss. Men da vi kom oppover den siste kneiken og klev fram på brona, mistet vi allikevel pusten et øyeblikk, for i neste øyeblikk å dukke ned i ryggsekkene og komme opp igjen, lastet til vannlinjen med fotografiapparater.

Skodda var mere opprevet her og viste fram gløtt her og der uten at vi dog fikk noe større utsyn, men synet var allikevel imponerende. Spisse, forrevne topper seilet omkring oppe i tåkemasene, gløtt av vann og gårder dukket opp og forsvant, og overalt danset tåken sin langsomme, majestetiske dans. Vi tidde bom stille, men brukte desto mere film under den timen vi stod der, og jeg tror nok det var det som under hele denne turen gjorde størst inntrykk på oss. Selv «rekkverket» i Sunndalen ved Fale, som nok var mere svimlende bratt, eide ikke den samme evne til inntrykk, ikke den samme harmoni som Innerdalen.

Ja, da håpet om noe større solgløtt brast, pakket vi ned greiene og skled ned til Innerdalshytta. Dagen etter ga heller ikke noe større fotografisk utbytte, bortsett fra endel bilder som vi tok av rene pliktfølelsen. Men vi begynte allerede å snakke om «neste gang», da ble det kanskje finvær. Og Ola Inderdal lovet oss noen fine turer til Tårnet og til Kjerringa og Kallen, så fristende er det iallfall. Kommer tid, kommer råd, og kommer det attpåtil godvær, ja da. (Da glemmer vi sannsynligvis filmen hjemme på hytta.)

Så kom da turens siste etappe over til Sunndalen. Og med den et halvbra vær. Ja, det var faktisk sol flere minutter i strekk. Og vi filmet de minuttene, for vi ville ikke brenne inne med noe film (dessuten er film særs brennbar). Men skodda ruvet tjukk da vi klev forbi rekkverket, så vi måtte fram med kaffekjelen. Da stakk tåka ivei, var vel bare «lokal tåke». Og der satt vi med bena ut på kanten av et ganske festlig stup, og sola sken og vi filmet ivei det beste vi kunne. Fahlén ville ha noe han kalte «en dramatisk scene». Den skulle bestå i at jeg skulle komme framover mot rekkverket, gli, falle med bena utenfor, og hugge meg fast og så kike grøs-

sende utover kanten (det fant jeg på sjøl). Ja, etter en kort betenkning gjorde jeg det, mens den glade fotografen ivrig fulgte med i søkeren. Så flyttet han litt på apparatet og sa: «Ja, det blir fint, nå tar vi det!» Grøsset ble veldig naturlig.

Så gjenstod bare å skli slalåm nedover stien til Fale og komme ned akkurat tidsnok til å se bussen som vi skulle med forsvinne oppover mot Opdal.

— — — hav takk

Thor Bach